

Festival voor mijn Dood; een levendige dag rondom het eeuwige afscheid

[VAN ONZE REDACTIE](#)

29 september 2024 . 11:16 AM

2 minuut lezen

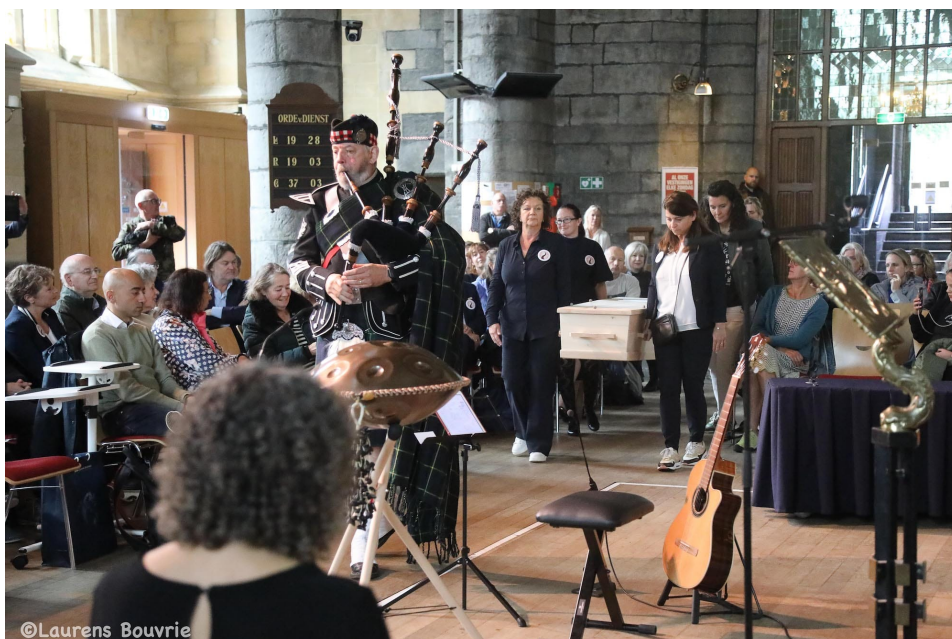
In de Sint Janskerk werd de tweede editie van het eendaagse Festival voor mijn Dood gehouden. Met workshops, lezingen, theater, film en muziek probeert het initiatief van Netwerk Sterven & Rouw Zuid-Limburg op laagdrempelige en vooral diverse wijze het voor iedereen onoverkomelijke – sterven – bespreekbaar te maken.

Door Laurens Bouvrie

In de volle Sint Jan kreeg het publiek een indrukwekkende voorstelling te zien hoe de Maori's afscheid nemen van een dierbare overledene. Bij een ingang van de Sint Jan staat een bakfiets met daarop een doodskist. Dit opvallend uitvaartvoertuig is een van de vele symbolieke manieren waarop het Festival voor mijn Dood aandacht wil trekken. Na de start van het evenement zal de bakfiets met kist naar de verschillende locaties rijden waar de dood het hoofdonderwerp is in tal van culturele uitingen.

Levendig evenement

Het festival wordt mogelijk gemaakt door maar liefst veertig vrijwilligers. Kartrekkers van dit levendige evenement over de dood zijn onder meer Cathelijne Theunnisen en Yvonne van Houdt. Eerstgenoemde is behalve werkzaam als uitvaartverzorger ook voorzitter bij het Netwerk Sterven & Rouw Zuid-Limburg. Van Houdt is leidinggevende bij communicatiebureau en is een verlies- en rouwdeskundige.

Spreker

Twee jaar geleden bewees hun initiatief al dat dat het onderwerp dat velen liever vermijden op veel belangstelling kan rekenen als het in een festivalsfeer aan de orde komt. Het spits van het festival wordt in de kerk naast het Vagevuur zaterdagochtend afgebeten door notabene een BABS. Een buitengewoon ambtenaar burgerlijke stand staat voor de meeste mensen toch gelijk aan een huwelijksvoltrekker. BABS Antoinette Stille heeft zich de afgelopen jaren ook bekwaamd als spreker bij het afscheid van overleden mensen zonder familie en vrienden. Aan het publiek vertelt zij over haar bijzondere, ook persoonlijke, ervaringen en gevoelens bij vaarwels aan eenzame mensen.

Afscheid

Dat iedere cultuur, ieder geloof en ieder volk eigen rituelen heeft bij begrafenissen of andere vormen van afscheid, mag een open deur worden genoemd. De verschillen zijn enorm. Van ingetogen, in zware en vaak zwarte rouw, tot soms bijna rituelen die een feestelijk karakter dragen. Het Festival van mijn Dood presenteerde in de Sint Jan een voor onze contreien zeer bijzondere manier van afscheid nemen. Een Maori vader en dochter gaven een voor alle bezoekers ongetwijfeld beklijvend beeld van hoe de oorspronkelijke bewoners van Nieuw-Zeeland een laatste eer bewijzen aan hun geliefden. Kennen veel sportliefhebbers het woord 'haka' door het ritueel van de rugbyploeg van het Oceanische land, de haka is feitelijk de verzamelnaam van tal van ceremoniële Maori dansen. Het ritueel van een Maori-afscheid, zo kon in de Sint Jan ervaren worden, zal voor veel westerlingen als indrukwekkend worden gezien. Maar tegelijk niet de wijze waarop we zelf onze doden vaarwelzeggen. De haka leverde in ieder geval wel genoeg gespreksstof op en daar is het Festival van mijn Dood nu juist voor in het leven geroepen.

